

SUSIRAJA 4

VAINUTTU

TAMMI

Elina Rouhiainen

SUSIRAJA 4

VAINUTTU

Elina Rouhiainen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI • HELSINKI

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea
kirjastoapurahalautakunnalta sekä
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen ja Riikka Turkulainen
Sarja-asun suunnittelu: Eevaliina Rusanen
Raapaisujälki etupaperissa © Shutterstock

© 2015 Elina Rouhiainen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-7788-1

Sinulle, joka lähdit kanssani susirajalle

PROLOGI

Mitä tekisit, jos olisit juuri saanut elämäsi rakkau-
den takaisin?
Minä nimittäin itkin.

Tapasin Mikael Sarrin ensimmäisen kerran puolitoista vuotta sitten. Siitä lähtien hänen siniset silmänsä ovat olleet mielessäni.

Olin pitkään ollut varma, ettemme voisi koskaan olla yhdessä. Liian monet asiat erottivat meitä. Hän oli ihmissusi, ja minä taas daimon. Minulle oli vasta vähän aikaa sitten alkanut selvitä, mitä se edes tarkoitti. Siinä missä minä olin asunut koko ikäni kaupungissa, Mikael oli kotonaan Kainuun metsissä. Minä rakastin taidetta, kun taas hänen intohimonsa oli lääketiede. Minä olin hellepäivä, hän pakkasyö.

Minä olin jättänyt hänet viime kesänä, juuri kun hänen koko elämänsä oli mullistunut täysin: hänestä oli tullut Hukkavaaran, Suomen ainoan ihmissusilauman, johtaja. Tilanne oli käynyt ylivoimaiseksi, ja pian sen jälkeen hän oli lähtenyt Hukkavaarasta. Kukaan ei ollut kuullut hänestä mitään,

kunnes pari kuukautta sitten hän palasi elämääni – hetkellä, jolloin olin tarvinnut häntä kaikkein eniten. Hän auttoi minua pelastamaan veljeni daimoneilta, jotka olivat saaneet päähänsä, että tämä toisi tuhon koko tuntemallemme maailmalle.

Hän tappoi minun vuokseni, vaikka se vaaransi koko lauman. Vaikka me olimme pelkkiä ystäviä ja hänellä oli jo uusi tyttöystävä.

Enkä minä ollut missään vaiheessa lakannut rakastamasta häntä.

Menin Mikaelin asunnolle aikomukseni kertoa hänelle tunteistani ennen kuin hän lähtisi maasta tyttöystävänsä kanssa. Olin hermoraunio. Kun Mikael avasi ovensa, en saanut sanaa suustani. Joten puhumisen sijaan suutelin häntä – ja hän vastasi suudelmaan.

Sen jälkeen tapahtui paljon muutakin kuin suutelemista. Se ei ollut niin kuin päiväunelmissani. Se ei ollut niin kuin elokuvissa. Se oli parempaa, sillä mielikuvitukseni ei ollut koskaan onnistunut herättämään henkiin Mikaelin kosketusta, tuoksua, sitä miltä hänen ihonsa tuntui sormieni alla. Halusin, että se kestäisi ikuisesti, vaikka samaan aikaan en uskonut voivani kestää yhtään kauempaa. Juuri kun olin ajatellut, että kuolisin siihen paikkaan, maailma kipunoi.

Ja silloin aloin itkeä.

Eikä se ollut mitään herkkää itkua, vaan totista vollostusta. Kaikki jännitys, kaikki tunteet vyöryivät minusta ulos sellaisella voimalla, että pelästyin itsekin.

”Hei, mikä nyt?” Mikael kysyi.

Hän pyyhkäisi hiukset naamaltani ja yritti ottaa katsekontaktia. Kun hänelle selvisi, ettei minusta ollut puhumaan, hän kääri minut peittoon ja veti kainaloonsa. Painauduin hänen rintaansa vasten.

Mikael silitti hiuksiani. Jossain vaiheessa hän alkoi puhua minulle pehmeällä äänellä, mutten kiinnittänyt sanoihin huomiota. En ennen kuin yksi sana kiinnitti huomioni.

Nousin istumaan. ”Shaun? En minä itke Shaunin takia.” Minä ja poika nimeltä Shaun olimme alkaneet viettää aikaa yhdessä, kun olin vielä kuvitellut menettäneeni Mikaelin lopullisesti. Hän oli pyytänyt minua lähtemään kanssaan Aasiaan, mutta olin päättänyt jäädä Helsinkiin. Minun ei ollut tarvinnut edes sanoa hänelle, että olin valinnut Mikaelin.

”Miksi sitten?”

Olin kuvitellut, että juuri tapahtunut olisi voinut johtaa vain yhdenlaiseen johtopäätökseen. Mikaelilla ei kuitenkaan näyttänyt olevan aavistustakaan, mitä tunsin. Se olisi voinut olla hullunkurista, ellen olisi alkanut heti hermoilla. Kenties äskeinen ei ollut tarkoittanut hänelle samaa kuin minulle. Oli siis tullut aikaisemmin valmistelemani puheen aika.

Siirryin kauemmaksi Mikaelista. Minun täytyi löytää oikeat sanat, eikä hänen kosketuksensa auttaisi asiaa. Kävin patjalle polvi-istuntaan. Pidin peiton ympärilläni. ”Tulin, koska kuulin, että sinä olet lähdössä. En kestänyt ajatusta, että lähtisit ennen kuin saisin kertoa, mitä minä tunnen sinua kohtaan.”

”Mitä tarkoitat?” Mikael kysyi.

Hän ei totisesti tee tätä minulle helpoksi, ajattelin.

Ei ollut kuin yksi tapa sanoa se. Tässä vaiheessa vertauskuvat ja vihjailut eivät enää riittäneet. ”Minä rakastan sinua.”

Olin aina ajatellut, että se oli suomen kielen rumimmalta kuulostava lause siksi, ettei kukaan sanoisi sitä turhaan. Sillä hetkellä se ei kuitenkaan kuulostanut yhtään rumalta. Päin vastoin, se kuulosti kauneimmalta asialta koko maailmassa.

”Minä rakastan sinua”, toistin. ”Olisin kertonut sen sinulle vuosi sitten Hukkavaarassa, jos et olisi ehtinyt lähteä. Mutta minä kerron nyt. Minä rakastan sinua ja haluan olla sinun kanssasi. Haluan, että valitset minut. Tiedän, ettei minulla varmaan ole oikeutta pyytää sitä – olen tehnyt tyhmiä juttuja, ajoitus on huono ja sinä olet Reginan kanssa ja kaikkea – mutta minun oli vain pakko sanoa se ääneen.”

Mikael ei vastannut mitään. Hän vain tuijotti minua täysin liikkumattomana. Sitä jatkui niin kauan, etten ollut varma, hengittikö hän.

Hänen täytyi pitää minua hulluna.

Ja silti, osa minusta oli ollut aivan varma, että kaikki välillämme palaisi ennalleen. Eikä vain ennalleen, vaan paremmaksi, *enemmäksi* kuin koskaan ennen. Olin ajatellut, että kun vain keräisin rohkeuteni ja saisin suuni auki, kaikki päättyisi hyvin.

”*Ja he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti.*” Tiesin, että vain harvat saivat kokea sen. Olin kuvitellut minun ja Mikaelin olevan niin onnekkaita. Nyt se tuntui typerältä.

Hapuilin vaatteitani kohti. Vedin topin pääni yli – en edes välittänyt löytää rintsikoitani. Pujotin jalkani farkunlahkeisiin ja kahmaisoin loput vaatteet syliini. Olin ehtinyt ottaa askeleen ovea kohti, kun Mikael heräsi transsistaan.

”Minne sinä olet menossa?”

”Kotiin”, sain sanotuksi. En voinut sanoa, mitä ajattelin: etten ollut varma, minne menisin. Tiesin, että Mitja ja Caoimhe olisivat kotona, ja sillä hetkellä halusin olla yksin.

”Odota, odota!”

Hän hypähti sängyltä ja oli äkkiä vieressäni. En pystynyt edes katsomaan häntä. Puristin vaatemyttyä rintaani vasten ja teeskentelin tuijottavani ovea. Todellisuudessa en nähnyt mitään.

Mikael koski olkapäätäni. Aivan kuin hänen läsnäolonsaan ei olisi ollut kylliksi. Aivan kuin hänen luotaan lähteminen puolipukeisena ei olisi ollut tarpeeksi nöyryyttävää.

”Kiitos kivasta illasta, mutta taitaa olla parasta, ettei oteta uusiksi”, sanoin. En edelleenkään katsonut häneen.

”Kuulin kyllä, mitä sanoit, mutten tainnut ymmärtää.”

Astuin askeleen eteen niin, etteivät hänen sormensa enää koskeneet minua. Mikael ei pistänyt vastaan.

”Mitä ymmärrettävää siinä on?” kysyin synkällä äänellä. ”Minä kerroin sinulle juuri rakastavani sinua, etkä sinä vastannut. Tilanne tuli ainakin minulle ihan riittävän selväksi.”

Minun täytyi näyttää todella uhkaavalta, sillä hän nosti kätensä ilmaan. ”Ei, sen osan minä kyllä ymmärsin. Ehkä”, hän lisäsi. ”Mutta sinä mainitsit Reginan ja että minä olisin lähdössä hänen kanssaan jonnekin.”

Regina oli hänen tyttöystävänsä. Upea, kuollut tyttöystävänsä: Regina oli nimittäin vampyyri.

”Niin”, sanoin. Mitä osaa hän ei voinut ymmärtää? Mikael ei yleensä ollut näin hidaskärkinen.

”Minä en ole lähdössä minnekään, ja jos olisinkin, niin en taatusti Reginan kanssa.”

”Mutta te olette yhdessä.”

Mikael oli pitkään hiljaa. ”Emmekä ole.”

Viimeinkin katsoin häntä. Minua vastassa olivat lämpimät, tunteikkaat silmät. Meni hetki, ennen kuin ymmärsin, mikä tunne niistä välittyi: toivo.

En ymmärtänyt enää mistään mitään. ”Mutta Regina tuntuu ajattelevan niin. Kaikki ajattelevat niin. Te olette aina yhdessä klubilla.” Mielessäni välähti heti puolenkymmentä kuvaa Mikaelista ja Reginasta. Aina lähekkäin. Mutta olinko nähnyt heidän koskaan suutelevan?

”Olen nähnyt sinun koskevan häntä”, sanoin lopulta. Tajusin heti, miten naurettavalta se kuulosti.

”Usko pois, me emme ole yhdessä. Luulisin tietäväni, jos olisimme.”

”Mutta miksi Regina sitten sanoi niin...?” Annoin ääneni hiipua.

”Regina ja minä olemme ystäviä. Tapasin hänet reissuilani.”

”Mutta hän on jäänyt Helsinkiin, vaikka muut vampyyrit lähtivät jo aikoja sitten.” Suomi oli mitä ihanteellisimaa maata vampyyreille – talvisaikaan. Sen sijaan Suomen valoisa kesä teki heidän olonsa täällä lähes mahdottomaksi.

”Hän on lääkäri. Hän on jo vuosia tehnyt omia tutkimuksiaan erilaisten yliluonnollisten parissa. Hän halusi kokeilla uusinta teoriaansa siitä, voiko vampyyrien valonarkuutta madaltaa. Kerroin hänelle susista, ja hän lupasi auttaa minua lääkiksen pääsykokeisiin valmistautumisessa.” Hän piti

tauon. ”En todellakaan tiedä, miksi hän valehteli sinulle.” Sitten hän naurahti. ”Tai itse asiassa taidankin tietää. Hän halusi nähdä, mitä tekisit, jos kuvittelisit minun olevan häipymässä. Se olisi juuri hänen tapaistaan.”

”Mutta miksi hän haluaisi minun tekevän jotain?”

”Koska hän tietää, että minä rakastan sinua.”

Oli minun vuoroni tuijottaa Mikaelia. Olin luullut koko ajan, että Mikaelilla oli tyttöystävä. Että hän oli päässyt yli minusta ja jatkanut elämäänsä. Olin varonut sanomasta tai tekemästä mitään väärää, pitänyt sydämeni visusti piilossa...

”Hitto”, sanoin. Painoin käteni suuni päälle.

”Hei, älä itke”, Mikael sanoi. ”Kaikki on hyvin.”

”Hyvin?” sanoin. Saattoihan asian ilmaista niinkin.

”Entä... Entä Shaun?” Mikael oli äkkiä melkein ujo.

Pudistin päätäni. ”Emme me koskaan olleet mikään oikea pari. Ja sekin mitä oli, on nyt ohi. Hän on lähtenyt.” Tuskin edes tiesin, mitä sanoin. Halusin uskoa, että tämä oli totta. Mutta minua pelotti.

”Raisa, ei ole ketään muuta”, Mikael sanoi. ”Sinä olet aina, nyt ja aina.”

Nyt ja aina. Hetki oli niin valtava, että se oli tyrmätä minut kanveesiin. Kaikki esteet, jotka olin kuvitellut miellesäni... olivat poissa. Meidän välissämme ei ollut enää mitään.

En tiedä, kuinka kauan me vain seisoiimme siinä hämmästellessä juuri valjennutta todellisuutta. Lopulta Mikael selvitti kurkkuaan. ”Meidän pitäisi varmaan yrittää nukkua. Minulla on kuitenkin ne pääsykokeet huomenna.”

”Hitto. Anteeksi.” Olin pitänyt hänet valveilla aamuyön puolelle.

Mikael hymyili. ”Älä huoli. Minä voisin valvoa koko yön ja olisin silti elämäni kunnossa. Mikään ei voi pysäyttää minua nyt.”

Tiesin tismalleen, mitä hän tarkoitti. *Nyt kun minulla on sinut.*

Mikael suuteli minua pehmeästi, ja minua huimasi hiukan. Hän tarttui käteeni ja johdatti minut takaisin sängylle.

Hän vilkaisi yöpöydällä olevaa puhelintaan. ”Outoa. Kello on vasta puoli kaksitoista.”

”Tulinko minä muka vartti sitten?” kysyin. Tuo vartti oli uuvuttanut minut täysin.

”En tiedä”, Mikael sanoi. Hänen otsansa rypistyi.

Tajusimme asian tismalleen samaan aikaan.

Ryntäsimme ikkunaan. Mikael oli nopeampi, vaikka minä olin lähempänä.

Nojasin ikkunalautaan ja tuijotin ulos. Katu oli hiljainen. Töölö ei ollut mikään Kallio, jossa kesäisin juhlittiin aina. Kaikki vaikutti olevan kohdillaan, mutta lopulta silmäni löysivät etsimäni: lokki, joka näytti aivan siltä kuin se olisi nitattu kiinni taivaaseen. Se oli jähmettynyt kesken lennon.

Pysyin vain vaivoin pystyssä. Mitä kauemmin katsoin, sitä enemmän katu näytti kulissilta täysin luonnottomalle näytelmälle. Näytelmälle, johon minä ja Mikael olimme joutuneet vasten tahtoamme.

Aika oli pysähtynyt.

Mikaelin oli täytynyt tulla samaan johtopäätökseen, sillä hän astui pois ikkunan luota ja veti minut mukanaan. ”Daimonit ovat täällä”, hän sanoi. ”Meidän täytyy lähteä.”

Aloin täristä. Mikael puristi minua entistä lujemmin.

”He eivät tehneet tätä”, sain sanotuksi.

”Kuka sitten?”

Olin toivonut, että hetki jatkuisi ikuisesti. Naurahdin.

”Luulen, että minä.”

Ja sitten pyörryin.

ENSIMMÄINEN LUKU

”Yritä vielä kerran”, sanoin.

Veljeni istui jalat ristissä nurmella ja tuijotti minua ilmeettömänä. Minun ei tarvinnut turvautua yhteyteemme tietääkseni, ettei hän halunnut yrittää enää yhtään kertaa. Ei, vaikka hänen kykyjensä hintana ei ollut tajuttomuutta, pahoinvointia tai edes päänsärkyä niin kuin minulla. Hän oli yksinkertaisesti kyllästynyt.

Aurinko paahtoi kovempaa kuin kertaakaan aikaisemmin tänä kesänä. En pannut sitä pahakseni, sillä mereltä puhaltava tuuli piti lämpötilan juuri sopivana harjoittelullemme.

Olimme tulleet tälle samalle nurmikentälle Kaivopuistoon lähes joka päivä sen jälkeen, kun lomani oli alkanut. Ulkopuolisista näytti varmasti siltä, että tulimme monien muiden tapaan tekemään lihaskuntoharjoituksia. He eivät olleet täysin väärässä: tälläkin kertaa olimme ensin juosseet viiden kilometrin lenkin ja tehneet sen jälkeen varsin vakuuttavat sarjat punnerruksia ja vatsalihasliikkeitä. Ne olivat kuitenkin olleet vain alkulämmittelyä. Tärkein osa treenitämme jäi muilta piiloon.

”En oikeasti usko, että voin oppia pysäyttämään ajan”, Mitja sanoi. Heti sen jälkeen hän vilkuili ympärilleen. Pidimme aina huolen, ettei kuuloetäisyydellä ollut ketään, mutta veljeni ei koskaan tuntunut luottavan siihen, että olimme turvassa. Ei, vaikka puhuimme varmuuden vuoksi kreikkaa.

”Minä taas luulen, ettet vain ole vielä hoksannut, miten se kuuluisi tehdä”, vastasin.

”Sinäkään et tiennyt, miten se kuului tehdä, ja silti onnistuit siinä”, hän muistutti. ”Ehkä se on taito, joka joillakin daimoneilla vain on ja joillakin ei ole.”

Aluksi en ollut itsekään ollut lainkaan varma, pysyisinkö toistamaan kuukausi sitten tapahtunutta. Melkopian olin kuitenkin alkanut nähdä, että aika oli oikeasti verkko, joka eli ja muuttui koko ajan. Mieleni saattoi takertua siihen, ja kunhan vain puristin riittävän lujaa, verkko lakkasi liikkumasta. Olin yrittänyt parhaani mukaan näyttää sen Mitjalle yhteytemme kautta.

Katsoin, kun turistibussi huristeli ohitsemme. Minun oli myönnettävä, että motiivini veljeni opettamiseen olivat ennen kaikkea itsekkäät. En halunnut olla yksin kykyjeni kanssa. Pieni osa minusta oli pelännyt, miten Mitja reagoisi saadessaan tietää uudesta kyvystäni. Oli ollut huojentavaa, ettei hän ollut alkanut suhtautua minuun mitenkään eri tavalla. Ja ennen kaikkea: oli ollut huojentavaa, ettei hän ollut maininnut ennustusta.

”Ehkä meidän on parempi lopettaa tältä päivältä”, sanoin lopulta. Se piti paikkansa. Itse asiassa minun olisi pitänyt jo olla kotona. Odotimme vieraita.

En kuitenkaan tehnyt elettäkään noustakseni, ja Mitja kallisti päätään. Vasta silloin tajusin verhon jääneen raolleen harjoitustemme jäljiltä. ”Sinua jännittää”, hän huomioi. Hän kuulosti yllättyneeltä.

”Ehkä vähän”, tunnustin. ”Hän on minun paras ystäväni. Tai siis oli.”

En ollut puhunut Nikon kanssa yli neljään kuukauteen. Vielä pari päivää sitten olin ollut varma, ettei välejäimme voisi enää parsia – mitään ei olisi enää tehtävissä. Eilen oli kuitenkin tapahtunut ihme, sillä kolmen viikon yrittämisen jälkeen Niko oli vihdoon suostunut tapaamaan minut.

”Hän ei voi olla enää vihainen nyt kun saa tietää, että teit kaiken hänen omaksi parhaakseen”, Mitja sanoi.

Nousin ylös ja pyyhin kuivaa ruohoa trikoohousuistani. ”Toivotaan niin”, sanoin.

Kun pääsin kotiin, menin suoraan suihkuun. Annoin viileän veden kastella hiukseni ja lievittää päänsärkyä, joka oli alkanut sykkiä ohimoillani. Siitä oli tullut minulle jo niin tuttu seuralainen, etten aina edes huomannut sitä.

Seisoin veden alla pitkään. Kun viimein suljin hanan, kuulin oven käyvän. Kiedoin pyyhkeen ympärilleni ja menin eteiseen.

Mikael seisoj edessäni aurinkolasit päässä. Jalat olivat paljaat, sillä hän oli jo ehtinyt riisua sandaalinsa. Toisessa kädessä roikkui muovikassi.

Viime viikkoina olimme viettäneet paljon aikaa ulkona – puistoissa, rannoilla ja saaristossa – ja se näkyi: me molemmat olimme ruskettuneita. En muistanut, milloin viimeksi kumpikaan meistä olisi laittanut päälleen muita

vaatteita kuin haalistuneita printtiteepaitoja ja shortseja. Hiukseni eivät olleet nähneet harjaa moneen päivään ja Mikaelkin oli antanut itsensä lipsua päivittäisestä parranajosta. Sänki ei näyttänyt hänen kasvoillaan lainkaan pahalta.

Me olimme kesäeläimiä – vähän kesyttömiä ja syvästi tyytyväisiä elämään.

”Moi”, sanoin aavistuksen hengästyneesti.

”Moi”, Mikael vastasi. Ja virnisti.

Joskus – huolestuttavan usein – hänen hymynsä sai pulsini kiihtymään. Niin kuin nyt.

Häntä sain kiittää eilisestä ihmeestä. Olin yrittänyt soittaa Nikolle lukemattomia kertoja sen jälkeen, kun oli käynyt selväksi, että daimonit eivät olleet tulossa tappamaan minua ja kaikkia läheisiäni. Hän ei ollut vastannut. Mikael oli kuitenkin yhä hänen laumanjohtajansa, eikä Niko ollut voinut jättää vastaamatta hänelle. Hänen oli ollut pakko kuunnella, kun Mikael oli selittänyt tilanteen.

Se ei tietenkään tarkoittanut, että Niko antaisi minulle anteeksi. Se minun oli saatava itse aikaan.

”Ajattelin päästää meidät helpolla ja hain nepalilaista”, hän sanoi ja nosti muovikassin pöydälle.

”Hyvin ajateltu”, sanoin. Kumpikaan meistä ei ollut erityisen ihmeellinen kokki.

Makuuhuoneessa avasin kaapin ja pitkän aikaa vain tuijotin siellä olevia vaatteita. Ajattelin ensin pukea ylteni jotain Nikon tekemää, mutta pelkäsin, että hän pitäisi sitä mieliselynä. Valitsin siis lopulta siisteimmän kesämekkonni, joka tuskin saisi kenessäkään aikaan kovin kummoista reaktiota. Kuivasin hiukseni ja meikkasin nopeasti ennen kuin päästin

Mikaelin kylpyhuoneeseen. Odottaessani päätin kattaa pöydän valmiiksi. Siihen ei mennyt kauaakaan, sillä tiesin tarkalleen, missä mikäkin oli tässä keittiössä.

Asetellessani suuria valkoisia lautasia pöydälle ajattelin Mikaelin pääsykokeiden aamua. Olimme seisoneet eteisessä sirpaleiden keskellä ja nauraneet tuholle, jonka olimme saaneet aikaan edellisenä iltana. Kolmesta kehystetystä valokuvasta vain yksi roikkui enää seinällä.

Silloin Mikael kurotti sirpaleiden yli kohti lipastoa ja avasi ylimmän laatikon. Hän painoi käteeni jotain pientä ja metallista. Kun avasin nyrkkini, näin, että se oli avain.

”Oletko varma?” kysyin.

Ja Mikael vastasi: ”Kaikki mikä on minun, on myös sinun.”

Hän sai sen kuulostamaan maailman luonnollisimmalta asialta. En sanonut enempää, laitoin vain avaimen taskuuni. Ja taskussa se oli kulkenut aina siitä asti, sillä viimeisen kuu-kauden olin nukkunut kaikki yöni täällä, Töölössä.

Juuri silloin summeri soi. Kuulin Mikaelin vastaavan ja päästävän sitten vieraat sisään. Odotin hermostuneena keittiössä.

Olin juuri alkanut pohtia, olisiko minun sittenkin pitänyt laittaa jotain muuta päälle, kun ovikello soi.

Mikael avasi oven.

Kuulin vaimeita ääniä eteisestä. Muutamia epäselviä sanoja, sitten kenkien riisuntaa. Onnistuin viimein irtautumaan paikaltani ja menemään eteiseen.

Siellä minua vastassa olivat vaaleat hiukset, siniset silmät, mutrussa oleva alahuuli. Sarkastinen ote universumista.

Niko Jääskeläinen.

Hän oli juuri ottanut kengät pois jalastaan. Hän suoristaui hitaasti ja katsoi minua. Hänen ilmeensä ei paljastanut mitään.

Ristin kädet rinnalleni ja nojasin ovenkarmiin. Asentoni oli ehkä rento, mutta pulssini hakkasi. Yksi vilkaisu Nikoon riitti antamaan vihiä siitä, miten pitkälle hän oli päässyt kuluneen puolen vuoden aikana. Hän näytti todella hyvältä. Hän oli pukeutunut mustiin housuihin ja mustaan löysään paitaan, vaikka ulkona oli yli kaksikymmentä astetta. Joka tapauksessa hänen asunsa näytti äärimmäisen tyylikkäältä ja kalliilta ja samaan aikaan hyvin Nikolta. Hän ei enää epäroinyt näyttää muille sisintään.

”Moi”, sain sanotuksi. Tiesin, että Niko saattoi haistaa pelkoni.

”Moi”, Niko vastasi. Hän ei vielääkään hymyillyt.

”Terve, minä olen Taneli”, ääni sanoi Nikon vieressä.

Olin nähnyt Tanelin kerran aikaisemminkin, mutta siitä oli aikaa, enkä olisi vielä hetki sitten osannut kuvailla häntä. Hänet oli kuitenkin helppo tunnistaa. Vaikka Niko ei ollut mikään jättiläinen, Tanelin vieressä seisoessaan hän alkoi äkkiä näyttää aika bodatulta. Se ei tarkoittanut, etteikö Taneli olisi ollut komea. Kaikki hänessä oli hyvin poikamaista: vaaleat, sivujakaukselta silmille valuvat hiukset ja suuret siniset silmät, pehmeät huulet. Hänellä oli yllään löysä valkoinen paita, jonka hihat oli kääritty kyynärpäihin. Häntä saattoi helposti sanoa yhdeksi ystävällisimmän näköisistä ihmisistä, joita olin tavannut.

Asiaan saattoi vaikuttaa myös se, että hän *oli* ihminen. Ja koska olin viimeisen vuoden aikana ollut tekemisissä

lähinnä synkkiä salaisuuksia kantavien yliluonnollisten kanssa, tuntui hänen ihmisyytensä virkistävältä vaihtelulta.

”Moi, minä olen Raisa”, sanoin. ”Me taisimme tavata keran.”

”Muistan”, Taneli sanoi ja hymyili leveästi. Hän vilkaisi Nikoa. Sinä iltana he olivat tavanneet ensimmäisen kerran. Sitten hän näytti muistavan kädessään olevan viinipullon. ”Niin, tämä on teille.” Hän ojensi pullon minulle.

Kiitin ja johdatin vieraamme katetun pöydän ääreen. Mikaelin keittiö, ruokailutila ja olohuone olivat yhtä suurta avaraa tilaa, ja Niko ja Taneli katsoivat ympärilleen. Saatoin nähdä, kuinka Niko arvioi mielessään jokaista yksityiskoh-
taa.

Tanelilla ei ollut vaikeuksia ilmaista mielipidettään ääneen. ”Teillä on todella upea koti”, hän sanoi.

”Kiitos”, Mikael vastasi.

”Sinä siis asut nykyisin täällä”, Niko kommentoi. Hänen äänensävyänsä oli melkein syyttävä.

Katsoin nopeasti Mikaelia. ”En mitenkään virallisesti. Suurin osa tavaroistani on edelleen Viidennellä linjalla.”

Nikon kulmat kohosivat. ”Onko Viides linja tyhjillään?”

”Ei tietenkään. Mitja asuu siellä tyttöystävänsä kanssa.”

”Niin tosiaan. Veljesi, jota et viitsinyt edes mainita ennen kuin annoit hänen muuttaa minun huoneeseeni.”

Halusin sanoa, että hän liioitteli. Siinä vaiheessa, kun minä ja Mitja olimme palanneet saarelta, Niko ei ollut nukkunut huoneessaan enää pitkään aikaan. Mitja oli saanut hänen huoneensa vain siksi, että Niko itse oli lähtenyt ovet

paukkuen. Mutta tiesin, että Niko oli vihainen, ja olin valmis nielemään kaikki vastalauseet jos se vain tarkoitti, että minulla oli vielä toivoa saada hänet takaisin. Halusin tulkita kettuilun niin, että hän yhä välitti.

Sekä Taneli että Mikael avasivat suunsa tarkoitukseensa epäilemättä aloittaa alkusammutus ennen kuin Nikon kiukku ehtisi roihahtaa kunnolla. Niin kiitollinen kuin olinkin heidän valmiudestaan rientää hätiin, vaimensin heidät kädelläni.

”Tiedän, Niko. Usko pois, minä tiedän. Olen pahoillani.”

”Sinä vain häivyit.” Se ei ollut pahin syytös, jonka olin kuullut – ja samaan aikaan se kuitenkin oli. Tiesin, millaista oli, kun joku katosi ennen kuin oli saanut sanoa sanottavansa. Tiesin, miten syvälle hänen loukkaantumisensa ulottui.

”Ehkä sinun pitäisi kertoa koko tarina”, Mikael ehdotti.

Katsoin Mikaelia tavalla, joka sanoi: *Et ole tosissasi*. Hänen oma katseensa vastasi: *Olen kuin olenkin*.

En voinut kertoa kaikkea Tanelin edessä. Olin varma, ettei Niko ollut kertonut Tanelille mitään ihmissusista tai muista yliluonnollisista. Se, että Taneli oli edelleen maiseissa, oli siitä kohtalaisen pitävä todiste.

Mikael tiesi tämän kaiken. Mitä minä en siis tajunnut?

Vastaus oli lopulta hyvin yksinkertainen. Katsoin Nikoa. ”Minä kerron mitä tapahtui heti, kun te olette ottaneet ruokaa. Se jäähtyy.”

Niko ei ollut vielä koskaan ollut niin vihainen, että olisi kieltäytynyt ruuasta, eikä tämä kerta tehnyt siihen poikkeusta. Vilkaistuaan minua nopeasti kulmiensa alta hän alkoi lappaa riisiä ja kanakormaa lautaselleen ja pian

Lüian monet asiat erottivat meitä. Hän oli ihmissusi, ja minä taas daimon. Minulle oli vasta vähän aikaa sitten alkanut selvitä, mitä se edes tarkoitti. Siinä missä minä olin asunut koko ikäni kaupungissa, Mikael oli kotonaan Kainuun metsissä. Minä rakastin taidetta, kun taas hänen intohimonsa oli lääketiede. Minä olin hellepäivä, hän oli pakkasyö.

Ja silti, osa minusta oli ollut aivan varma, että kaikki välillämme palaisi ennalleen. Eikä vain ennalleen, vaan paremmaksi, enemmän kuin koskaan ennen. Olin ajatellut, että kun vain keräisín rohkeuteni, kaikki päättyisi hyvin.

”Ja he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti”. Tiesin, että vain harvat saivat kokea sen. Olin kuvitellut minun ja Mikaelin olevan niin onnekkaita.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 177881

N84.2

ISBN 978-951-31-7788-1

Sarja-asun suunnittelu: Eevaliina Rusanen